

Sofie (31 jaar)

Sofie is trotse moeder van twee kinderen. Nadat ze een uur in de stad op zoek is geweest naar het leukste cadeautje dat ze voor haar moeder bedacht had, gaat ze nog snel even boodschappen doen in de supermarkt. In de supermarkt voelt ze zich een beetje misselijk worden. De lampen van de supermarkt, de herrie van de karretjes en de enorme hoeveelheid aan aanbod en kleuren zorgen voor heel wat prikkels.

Buiten haalt ze even diep adem en gaat dan op weg naar de basisschool om haar kinderen op te halen. Wat een gekakel op het schoolplein van ouders die van alles te bespreken hebben met elkaar. Sofie twijfelt waar ze zal gaan staan. Ze wil goed in beeld zijn voor haar kinderen als zij de school uit komen, ze wil niet midden in de drukte staan en ze wil ook niet het zicht van andere ouders opa's of oma's belemmeren, zodat hun (klein)kind misschien over het hoofd wordt gezien. Na een strategisch plekje gevonden te hebben en wat verlegen een paar bekende gegroet te hebben, gaat de bel en die gaat bij Sofie na al die jaren nog steeds door merg en been.

Na weer even diep in en uit geademd te hebben, komen de kinderen iets na elkaar de deur uit rennen. Ze zijn heel enthousiast en willen allebei een vriendje meenemen om mee te spelen. Ze had gehoopt op een rustige middag met z'n drieën maar ze wil ook de kinderen niet teleurstellen. Dus na afspraken gemaakt te hebben met de opa van het ene kind en de moeder van het andere kind, gaan ze met zijn vijven naar huis. Het is fijn voor Sofie dat de kinderen een kameraadje hebben om mee te spelen, maar Sofie voelt zich super verantwoordelijk en ze hoort tussen de verhalen door van één van de kinderen dat het eigenlijk niet zo goed gaat thuis omdat haar mama ziek is. Het meisje ziet er ook moe en verdrietig uit. Sofie gaat nadenken over hoe de situatie voor dat meisje is, hoe ziek haar moeder is en of ze misschien iets voor het meisje, de moeder of het gezin kan doen.

De kinderen blijven allemaal binnen spelen, dus het is een gezellige drukte met een hoop herrie. Nadat de kameraadjes zijn opgehaald heeft Sofie een enorme doffe brom in haar hoofd en zou het wel eens een flinke hoofdpijn kunnen worden. Dan komt één van haar kinderen naar haar toe met een heel verhaal over de schooldag, wat er allemaal gebeurd is en wat ze allemaal gespeeld heeft met haar klasgenootje. Sofie moet eigenlijk gaan koken, maar weet ook dat als ze nu het verhaal niet aanhoort, het er vlak voordat haar dochter moet gaan slapen nog uit moet. Sofie doet enorm haar best om niet op haar gonzende hoofd te letten en vooral geïnteresseerd te luisteren. Als haar dochter weer rustig kan gaan spelen, gaat Sofie met een bonkend hoofd en een moe lijf van alle indrukken van de dag, de keuken in.

